

[Korsgaard.]

har været det ærede Medlem Hr. Krag ubehageligt at være i Selskab med de konservative Repræsentanter, og det er der maaske heller ikke saa meget at sige til. Jeg forstaaer jo, at den Vej, man nu vil ud, er at gøre Rigsdagen, for saa vidt den ikke bestaar af de 3 Partier, til noget, man mindst muligt befatter sig med. Det konstateredes saa stærkt, som det overhovedet kan konstateres, ved Forhandlingerne i Eftermiddags.

Hvordan ens Forstand er, kan man jo daarligt dømme om selv; man skal jo ikke sætte sin egen Forstand for højt, men naar jeg ikke sætter min væsentligt over det ærede Medlem Hr. Krags, vil jeg dog tro, at man ikke finder mig ubeskeden, og naar man efter mit Indlæg i Eftermiddags ikke i mindste Maade fandt Anledning til at sige noget, viser det jo klart og tydeligt, at Venstrepartiet og Regeringspartierne i Virkeligheden ikke ønsker Forhandling med nogen i denne Sag. De ønsker det lagt hen til — det er vist i Kanslergade, det foregaar, og det kan vel have sine behagelige Sider paa mange Maader, og jeg forstaaer i og for sig meget godt, at det er tiltalende for det ærede Medlem Hr. Krag, som jo — ja, som er, som det ærede Medlem Hr. Krag nu en Gang er.

Jeg konstaterer altsaa ud fra disse Forhandlinger, og det var det, der for mig var af Interesse, at de ærede Forligsstiftere i overmaade ringe Grad havde Begreb om det, de havde lavet.

Det ærede Medlem Hr. Krag gjorde ganske vist — det skulde det vel være — et Forsøg paa at bevise, at det var mig, der var ubegavet, og at han saare vel vidste, hvad han havde gjort. Jeg synes imidlertid, at den Argumentation, som det ærede Medlem kommer med i Forbindelse med Arveskatten, er ret aparte, idet han siger, om vi da virkelig ikke kan begribe, at ved at udstrække denne Skat i en Række af Aar, faar vi Mulighed for at faa en hel Del Millioner.

Jo, det kan jeg nok begribe; men da den Sag, der forelaa, var at tilvejebringe Dækning for en vis Part af det Underskud, som findes paa Finansloven for dette Aar, saa begriber jeg ikke, hvad det har med den foreliggende Sag at gøre. Allerede paa det nuværende Tidspunkt uden i Virkeligheden at have Begreb om, om der bliver Brug for disse Penge i Fremtiden, at bevilge en Regering, som man siger — men man siger det ganske vist ogsaa kun — ikke har vist den Sparsommelighed, der egentlig skulde

vises, det er dog en højst aparte Form for Ræsonnement; jeg tror ærlig talt ikke, det har ret meget med sund Sans at gøre.

Og det er det samme forvirrede Standpunkt, der gaar igen, naar man uden videre, lader visse Love vedtage for at skaffe delvis Dækning for det Underskud, vi faar i indeværende Finansaar, og lader dem løbe ud over Finansaaret. Linien i begge Tilfælde — stærkest ved den direkte, mindre stærkt ved den indirekte Beskatning — viser, at konsekvent har man ikke i mindste Maade været, regnskabsmæssigt. At man kan være ubehagelig til Mode ved at faa dette sagt gentagne Gange — for det var jo meget svært at gøre de Herrer begribeligt, at der her overhovedet forelaa et Problem, saa lidt Begreb havde de om Tingene —, forstaaer jeg meget godt, og at det ikke er noget fornøjeligt Selskab at være i, er der ikke noget at sige til.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Krag forskellige Ting, som jeg ikke mener er rigtige. For det første siger det ærede Medlem, at der kun havde været Henvendelse fra Repræsentanten for Totalisatorerne, om jeg saa maa kalde det, Hr. Clauson-Kaas. Dette er jo ikke rigtigt, der var en skriftlig Henvendelse fra Industriraadet paa en Række Industriers Vegne, det maa det ærede Medlem ganske have glemmt, eller ogsaa har han ikke ønsket at huske det; jeg ved ikke, hvilken af Delene der passer, men rent faktisk er det, at en saadan Henvendelse foreligger, men for disse Forhold havde det ærede Medlem ikke den fjerneste Interesse.

Det ærede Medlem siger om det konservative Folkeparti, at vi jo aldrig har stemt for direkte Skatter, uden naar Venstre har faaet os til at gøre det. Atter en underlig Mangel paa Hukommelse. Det er egentlig underligt, at det ærede Medlem ikke kan huske, at i 1931 rasede Venstre, fordi vi Konservative uden at have faaet Lov til det af Venstre havde stemt for den direkte Beskatning. Men det har det ærede Medlem altsaa glemmt. Det ærede Medlem er aabenbart i det hele taget meget glemsom.

Og saa endelig Spørgsmaalet om, hvem der har Æren for, at der er foretaget en lille Rettelse i Arveafgiftsloven. Det forekommer mig, at havde man ikke i Forvejen en fuldkommen sikker Overbevisning om, at i de Udvalgsbehandlinger, der nu fandt Sted, var det ikke Meningen, at de Konservative skulde have den mindste Indflydelse, saa faar man et afgørende sikkert Bevis for, at den Opfattelse er den rette, derigennem, og det ærede Medlem Hr. Krag kan efter mine